

Keisrist Petrist. Kül ta sesamma iks om, sedda ne kolm wanna tähtramato kesse könnelewa, mes finna, armas koolmeister, isda aigo mulle luggeda annit. Ma olle sedda sige de immes pandnu, kuis se suur Keiser hennele Rootsi wange feast ütte lätti ma prauski kasso-tüttart, nimme ga Katrina, pruwas om wötnu, ja kuis temma Hollandi-male läts, laiwamihhe ammetid opma."

„Töisi kül!“ koste koolmeister, „sesamma sure Keisri perrantulleja wallitsewa nüüd liggi 129 aastat ka meie Liwlandi-maad nink omma jeda hoitnu ja kaitstu, ni kui Aadler poige kattap omme siwuga. Ehk kül ne Venne Keisri meie usku ei pea, siiski omma nemma eggal ajal ka meie ussu rahwa eest suurt hooht kandnu. Es melen ei olle, kuis õnnis Keiser Aleksander eesti kink 3000 rublid meie Tartu-lauoramato trükis, kuis Krono-rahhaga Wörro-linan meie ussu rahwale vastset kerkut üllesehiteti! Es se neide arm ja holekandminne es olle, et nüüd meie väise marahwale rahholikkumb ja parremb põlve ligite om tulnu, kui wannal ajal olli! Se om neide suur arm, et meie woime omma usku piddada, et woime kerkin ja kottun omma Issandat nüüd örjada. Se om neide arm, et marahwas nüüd ka ûts pri rahwas om, sedda ennamb keake ei tohhi ellaja visi ärramüivwa, et meil om sädus ja õigus ja melewald minna ehk tulla, kui muido iks moistust ennege olies. Oh andkem fest Jummalale auwo! Päle sadba aastat ei olle tööda meie ma sisse tulnu, ei olle sedda risti, sedda surma ja üllekohut ennamb kuul-

ygo

da, einärra olnu, mes wanna olli. Magozi, kohto, wallitsusse, oppetaja, foolmeistre, kik om neist sätu ja hoijetu; nink kes eesti moistap ennege ellada nink Jummala Sonna oppip, nink selle perra teep, se ei sa mitte hukka. Õnnistago Issand sis üllembid ja allambid, nink juhhatago kike jalgu rahho te päle!“

Kui koolmeister kalli sõnnuga nida olli lõpetanu: sis olli ka noorte ja wannu suust foltarren se ûts sonna ennege kuulda: „Auwo olgo „Jummalale, tenno wannabile!“ Ent es jätta keake koolmeistrit tennamata se oppusse eest. Nemma lauliwa veel ütte fittusse laulo, jättiwa sis armsaste ûts tööst Jummalaga, nink rühksiwa koddo pole.

Armas luggeja! Kolmas förd tulsep nüüd kalender sinno omma jutto ja oppussega tervitama vastse aasta hommungus. Täimma harvol om temma sulle selletanu neist wannal ajal sündinu asjust meie maal. Oh tenna ka sinna sis se rahwaga sääl Jani foltarren omma Issandat, et ne päiva ja ojastaja omma mõdalannu, kui meie ma-rahwas olli ni kui karri, kel õiget karjust es olle, kes vajosiwa üttest häddast töise sisse, seni kui Issand meie maad omma Pühha Sonna kóowa pae päle saisma pand, nink meie ilmlifko ello rahho põlve wäggewa wallitsejide kae alla sääd. Tunne sis eesti nüüd, mes sinno rahhuse tarvis lät, et sinna ellas ousaste siin ommal maal nink lahkus surma tunnil rõõmsaste sinna, se iggavetse koddo pole minnema! —